

בית משפט לענייני משפחה בראשון לציון

לשופט - תיק ארגו

בפני
התובע
כבוד השופטת חני שירה
פלוני
נגד
פלונית
הנתבעת

חקיקה שאוחרת:

פקודת הניזקין [נוסח חדש]: סעי' 35, 36

מיני-רציו:

* בימ"ש חייב נתבעת בתשלום פיצוי של 50,000 ₪ בגין סרבנות גט. המועד של סרבנות הגט נקבע מהמועד בו חויבה בג"פ וסירבה לקבל הגט – כחודש לפני הגשת התביעה, ולא ממועד הקרע – כ-7 שנים קודם לכן. כ"כ משנמצא שהגשת התביעה הנוזיקית הייתה הגורם לקבלת הגט (חודשים לאחר הגשת התביעה), נקבע שהתובע זכאי להשבת הוצאותיו הריאליות בגין הגשת התביעה.

* משפחה – תביעה נזיקית – בגין סרבנות גט

* נזיקין – חיוב בנזיקין – בגין סירוב לקבל גט

* משפחה – גירושין – תביעת פיצויים בגין סירוב ליתן גט

תביעת התובע לפיצויים בגין סרבנות הנתבעת לאורך שנים ארוכות, להתגרש. הצדדים מתדיינים בבימ"ש ובביה"ד מ-2007. מועד הקרע נקבע ל-2007, פסה"ד המחייב את הצדדים להתגרש ניתן בביה"ד ב-2013. במועד שנקבע לסידור הגט לא הסכימה הנתבעת לקבל הגט. כחודש לאחר מכן הגיש את התובע את התביעה דנא. כחודשיים לאחר הגשת התביעה הצדדים התגרשו. לטענת הנתבעת יש למנות את מועד הסרבנות ממועד הקרע.

ביהמ"ש לענייני משפחה קיבל את התביעה מהטעמים הבאים:

בפסיקות של הערכאות הדיוניות וערכאות הערעור הוכרה ואושרה סרבנות הגט כעילה לתביעה נזיקית, לרוב במסגרת העוללות של רשלנות והפרת חובה חקוקה. העיקרון אשר בו הכירה הפסיקה אומר כי מערכת נישואין מקימה חובת זהירות מושגית בין הצדדים, בני הזוג. פגיעה בעקרון עוללה להקים חיוב בנזיקין. הפסיקה הכירה הן בזכויות של נשים והן בזכויות של גברים להיפרע בגין נזקים שנגרמו להם

--- סוף עמוד 1 ---

כתוצאה מסרבנות בן/בת הזוג להתגרש. הקף הפיצוי נקבע בהתאם לנסיבות וכתוצאה מהנזקים המוכחים. לגבי מסורב גט נקבע בפסיקה כי פגיעתו קטנה ממסורבת גט-אשה.

שאלה מהותית הנוגעת גם למחלוקת שבתיק זה, היא האם יש הכרח בהחלטה של ביד"ר לחיוב גט כדי להקים עילה לתביעה בנזיקין ומהו המועד ממנו נספרת סרבנות הגט. האם ממועד החיוב, ככל שקיים כזה או ממועד אחר על רצף האירועים וההחלטות. כאלה נחלקו בפסיקה (הגישות השונות הובאו בפסה"ד).

ממתי יש לספור את המועד של סרבנות הגט בענייננו? מחד, התובע לא הוכיח כי התמשכות ההליכים, משך 7 שנים, נבעה רק בגלל התנהלות הנתבעת. כ"כ, הוא לא הוכיח את נזקיו המוחשיים הנטענים בגין הסירוב לגט. זאת ועוד, מהתנהלות הנתבעת עולה שאחיות בנישואין נבעה בעקר מהחשש לאבד את טובות ההנאה הכלכליות שהעניקו לה מערכת הנישואין כמו המזונות אשר פסק לה בימ"ש זה עד לחיובה בג"פ וקורת הגט שבה חיה. מנגד, אין חולק כי לאחר שניתן פסה"ד שחייב את הנתבעת להתגרש, הנתבעת סירבה להתגרש וכי הגט התבצע בסופו של יום מספר חודשים לאחר מכן. כעולה מפרשת הראיות, הגשת התביעה הנוזיקית הייתה הגורם לקבלת הגט. מכאן שהנתבעת הייתה סרבנית גט ולכן זכאי התובע לפיצויים. אולם, בראי הפסיקה, ובנסיבות העניין, ביהמ"ש אינו רואה לחייב את הנתבעת בפיצויים ממועד הקרע או ממועד מוקדם לו אלא אך מהמועד בו חויבה בג"פ וסירבה לקבל הגט. ביהמ"ש מעמיד פיצוי זה ע"ס של 50,000 ₪ (בנוסף להחזר הוצאות התובע)

כ"כ משנמצא שהגשת התביעה הנוזיקית הייתה הגורם לקבלת הגט נקבע שהתובע זכאי להשבת הוצאותיו הריאליות בגין הגשת התביעה – החזר האגרה ששילם בצירוף ריבית והצמדה וכן שכ"ט עו"ד (משלא הוצגו ראיות לגובה שכה"ט ששילם, ביהמ"ש העמיד סכום זה ע"ס של 35,000 ₪ כולל מע"מ).

פסק דין

-

התובענה

1. עניינו של פסק דין זה בתביעה אשר הוגשה על ידי התובע, בעלה לשעבר של הנתבעת, ביום 03/07/2013 בסכום של 1,255,000 ₪, (הסכום הועמד לצרכי אגרה על סכום של 500,000 ₪). התביעה, תביעה על פי פקודת הניזקין בעילות של רשלנות סעיפים 35, 36, הפרת חובה חקוקה, הפרת עקרון תום הלב, בגין הטענה כי הנתבעת, סירבה לאורך שנים ארוכות, להתגרש.

2. התקיים הליך הוכחות. הוגשו תצהירי עדות ראשית, הצדדים נחקרו, הוגשו סיכומים בכתב.

ההשתלשלות העובדתית הרלוונטית:

3. התובע (י"קרא להלן גם "הבעל") והנתבעת (תקרא להלן גם "האישה") נישאו בשנת 1980. נולדו להם שתי בנות, שתיהן בגירות.

--- סוף עמוד 2 ---

4. הצדדים מתדיינים בבימ"ש מינואר 2007, עת הגישה הנתבע תביעות למוזנות, שמירת זכויות והנתבע הגיש תביעה לפירוק שיתוף בדירת המגורים ותביעה כספית. בינואר 2010 ניתן פסק דין במכלול התביעות.
5. לעניין התביעה למוזנות אישה נקבע כי היות ולא הומצא פסק דין המחייב את האישה בגירושין, לא ניתן לשלול את זכאותה למוזנות ומשכך נפסק לה סכום של 1,800 ₪ לחודש עד אשר יומצא פסק דין של ביה"ד הרבני המחייבה בגט.
6. מועד הקרע בין הצדדים נקבע ל-07/01/2007.
7. ניתן צו לפירוק השיתוף בדירת המגורים. נקבע מנגנון רכישה שכל צד יכול לרכוש את זכויות האחר. נקבעה זכאותה של האישה למחצית הסכום לו יהיה זכאי הבעל כתוצאה מתביעה שניהל נגד חברת שטראוס.
8. בשנת 2010 הגישה האישה תביעה רכושית חדשה. התביעה נדחתה על הסף בדצמבר 2010.
9. לאחר מתן פסק הדין התנהלו הצדדים לאורך תקופה ארוכה בעניין פירוק השיתוף בדירת המגורים. לבקשת הצדדים מינה בימ"ש בחודש פברואר 2010, שמאי. האישה עשתה ניסיונות לעכב את מימוש פסה"ד הגישה בקשות לעיכוב אף הקשתה על מינוי השמאי, על התשלום לו שכן בינתיים פיטרה את עוה"ד שהסכים למינוי.
10. בהעדר תקשורת בין הצדדים מונתה ביום 19/08/2010 ב"כ התובע, עוה"ד פיק לכונסת נכסים למכירת הדירה. לאחר מכן הגישה האישה בקשה לצרף כונסת נכסים נוספת מטעמה עוה"ד אלינור ליבוביץ, אך משזו סירבה להצטרף, נקבע כי עוה"ד פיק תיוותר ככונסת יחידה.
11. כפי שעולה מעיון בבקשות שהגישה הכונסת, הנתבעת לא שיתפה פעולה עם הכונסת להצגת הדירה לקונים פוטנציאליים ובימ"ש הורה על אי נוכחותה במהלך הצגת הדירה. בסופו של יום התקיימה התמחרות והנתבעת היא שרכשה את זכויות התובע בדירה. עסקת המכר לנתבעת אושרה ביום 20/03/2011.
12. לאחר מכן הייתה התנהלות ארוכה בין הכונסת לנתבעת לעניין ההתחשבות ובימ"ש נדרש להחלטות רבות בנדון לרבות למינוי מומחה חשבוני. במקביל התנהלו הליכים בין הצדדים במסגרת ההוצאה לפועל.
13. בין לבין ולאחר מכן מתברר כי הצדדים ניהלו הליכים בבית הדין הרבני.

--- סוף עמוד 3 ---

14. ביוני 2007 הגישה הנתבעת תביעה לשלום בית לביה"ד הרבני. התובע הגיש ביולי 2007 תביעת גירושין נגד הנתבעת.
15. לאחר שניתן פסק הדין בתיק הרכושי כאן הגישה הנתבעת תביעת כתובה ופיצויים לבית דין הרבני. במסגרת תביעתה עיקלה את הכספים של התובע ממכירת הדירה.
16. כעולה מהמסמכים שצורפו לכתבי הטענות התנהלו בביה"ד מספר דיונים. הדיינים ניסו להביא הצדדים להסכמות והדבר לא עלה יפה. ביום 20/05/2013 דחה ביה"ד הרבני את תביעת הנתבעת לשלום בית. פסק הדין ניתן ברוב דעות. כותרתו **הצדדים חייבים להתגרש. הבעל פטור מתשלום כתובת האישה.**
17. בנימוקים נכתב: האישה מאוסה על הבעל בתכלית וברור.... האישה עצמה מאסה בבעל בהחלט... נראה כי בקשתה של האישה לשלום בית.... מבקשת האישה שלא בתום לב... היא השתדלה בהצלחה רבה להוכיח בעליל כי הפירוד בין הצדדים ארוך וחסר תקנה.... תביעתה לשלום בית אף פעם לא הייתה כנה.
18. במועד אשר נקבע לסידור הגט יום 30/05/13 לא הסכימה הנתבעת לקבל הגט.
19. התביעה שכאן הוגשה נגד הנתבעת ביום 03/07/2013.
20. הצדדים התגרשו בסופו של יום ביום 10/09/2013. בפרוטוקול הדיון נכתב כי הנתבעת הודיעה כי הגיעה להתגרש בגלל תביעת הנויקין אשר הוגשה נגדה. כאשר נשאלה אם כוונתה לערער על כשירות הגט לאחר שיבוצע, הודיעה היא ובי"כ כי לא יערערו עליו למרות שבאו מכח אילוץ תביעת הנויקין. משכך מצאו הדיינים לבצע את הגירושין.
21. ביום 24/07/2014 נדחה ערעורה של האישה על ידי ביה"ד הרבני הגדול.

22. האישה הגישה לביה"ד הרבני הגדול בקשה לעיון מחדש בפסק הדין. ביום 10/06/2015 נדחתה בקשתה. במסגרת ההחלטה נקבע: "אמנם נכון היה שלא לחייב את הבעל בכתובה אך נאמר בהחלטה שהיות ולא ניתן לקבוע כי האישה גרמה לגירושין אין ראיה לחייב אותה בממון מחמת התנהגותה. במקרה שבו כנראה שהאישה הרגישה שנעשה לה עוול שלא פסקו לה פיצוי ראוי, היא סירבה להתגרש וסברה שאולי תזכה בערעור. התנהגות האישה מבחינה משפטית לא הייתה ראויה. אולם כאשר באים לחייבה קנס או פיצוי לבעלה לשעבר על סירובה להתגרש, יש להתחשב בכך שלא הוכח שהיא זאת שגרמה לפירוק של המשפחה ושלא היה מגיע לה כתובה או פיצוי. כי כשבאים לחייבה ממון היא המוחזקת יש לדון אותה מספק, כמי שהרגישה שקיפחו אותה שלא כדין ומחמת כן

--- סוף עמוד 4 ---

התנהגה כפי שהתנהגה. אין ברצונו להתערב בתביעות שבין הצדדים בערכאה אחרת, אולם היות והתביעה לחייב את האישה בפיצוי על סירובה להתגרש, כולו מבוסס על פסקי הדין של בתי הדין הרבניים, מצאנו צורך להבהיר את עמדת ביה"ד בנדון".

טענות התובע:

23. לטענת התובע סרבנות האישה לקבל את הגט התרחשה לאורך שנים ארוכות במהלכם מיררה את חיי התובע בהליכי סרק, צווי מעצר, עיקולים, עיכוב יציאה מהארץ, ביטול רישיון נהיגה, סירוב לשתף פעולה עם הליך הכינוס ועיקול חלקו של התובע בתמורת הדירה.
24. לטענת התובע האשה עשתה שימוש בסירובה להתגרש לקבל ממנו מוזנות שהסתכמו בסכום של 200,000 ₪ לאורך התקופה.
25. לטענת התובע לולא הגיש את תביעת הנויקין לא היה זוכה לגט עד היום.
26. לטענת התובע מצא ביה"ד הרבני האזורי כי האישה מעולם לא רצתה בכנות שלום בית וכי תביעתה לא הייתה כנה.
27. לטענת התובע גם ללא פסיקתו של ביה"ד יכול בימ"ש להתרשם באותה דרך מהתנהלות האישה בתיקים שהיו לפניו. כבר בתביעת המוזנות אשר הוגשה בשנת 2007 טענה האישה כי כבר שנים ארוכות קודם, משנת 2000, פסק הקשר הזוגי בינה לתובע.
28. בימ"ש זה קבע בסופו של דבר את מועד הקרע לינואר 2007. משכך לטענת התובע לאחר יום זה סירוב האישה להתגרש הינו סרבנות גט.
29. לטענת התובע גם התנהלות האישה בדיונים שהתנהלו לימדה כי לא הייתה לה בעיה לעזוב את התובע אך בחרה לסרב להתגרש מטעמים כלכליים.
30. לטענת התובע גם לאחר שחויבה להתגרש מיאנה לקבל את גטה.
31. עיתוי הגשת תביעתה לכתובה לביה"ד נעשה במכוון רק לאחר שניתן פסק הדין בבימ"ש זה כדי להוציא עוד כספים מהתובע. האישה אף הגישה תביעת רכוש נוספת לבימ"ש זה, ללא הצדקה, תביעה שנדחתה על הסף.
32. לטענת התובע יש לחייב התובע בפיצויים מוגברים בגין 8 שנות סבל של התובע. במהלכם מנעה הנתבעת מהתובע לארגן את חייו, לרכוש דירה. הוא נאלץ לכלות את כספו על שכ"ד.

--- סוף עמוד 5 ---

33. לטענת התובע הנתבעת גזלה, שלא כדין, על ידי סירובה להתגרש סכומי כסף גבוהים בכך שקיבלה מוזנות והגישה את פסה"ד למוזנות לגבייה בהוצל"פ, לרבות הליכי סרק אשר נקטה שם.
34. העוולות בגינן מבקש התובע לחייב את הנתבעת הן: עוולת הרשלנות, שהיא הפרת חובת הזהירות המושגית שבין בני זוג והפרת חובת זהירות קונקרטיית- הנתבעת הייתה צריכה לצפות כי שנו התדיינות כה רבות יפגעו בתובע ויגרמו לו נזק. כאן הנתבעת גרמה הניזק בזדון.
35. כן טוען התובע כי הנתבעת הפרה חובה חקוקה: חוק יסוד כבוד האדם וחירותו ואת פסק הדין של בית הדין הרבני שחייבה בגירושין וכי פעלה בחוסר תום הלב.
36. לטענת התובע נגרמו לו נזקים בלתי מוחשיים ואף נזקים הניתנים לכימות: עבור נזק בלתי מוחשי עותר התובע ל-70,000 ₪ עבור כל שנת סירוב ובסה"כ 455,000 ₪ וכן לפיצוי מוגבר בסכום של 300,000 ₪ בשל התנהגותה האקטיבית של התובעת במהלך השנים. לנזק מוחשי בשל תשלום מוזנות שנים ארוכות 200,000 ₪. לנזק בלתי מוחשי בשל ניהול הליכים בהוצל"פ סכום של 100,000 ₪. בגין נזק מוחשי של ניהול הליך מיותר בביה"ד (הפסד ימי עבודה שכ"ט עו"ד) ועוד ל-50,000 ₪. נזק בלתי מוחשי בגין נקיטת הליכי סרק בבחי"ד. ל-100,000 ₪ נזק מוחשי בשל עיכוב 450,000 ₪ אצל כונסת הנכסים והפסד בשל עליית מחירי הדיור או ריבית והצמדה לסכום של 100,000 ₪

טענות הנתבעת:

37. לטענת הנתבעת תביעת התובע קנטרנית טורדנית ומיותרת והתובע סירב לבטלה על אף שהגט סודר זמן קצר לאחר שניתן פסק הדין לגירושין.
38. לטענת הנתבעת התביעה מבוססת כולה על פסיקת ביה"ד הרבני האזורי, אלא שביה"ד הרבני הגדול הביע עמדה נחרצת נגד חיובה של האישה בקנס או בפיצוי כספי. לטענת הנתבעת גם בימ"ש זה ראה חשיבות בעמדת ביה"ד הרבני הגדול וציפה לה.
39. לטענת הנתבעת התובע לא הציג כל ראיה לגבי קיומו של נזק ממוני. התובע, בחקירתו אף לא ידע להבחין בין רכיבי תביעתו. מעדותו היה ברור כי רכיבי התביעה נוסחו באופן שתמי ללא זיקה עובדתית או ראייתית.
40. התובעת טוענת כי לא הייתה סרבנית גט בשום שלב. לטענתה סירובו העקבי של התובע לכל הצעות הפשרה שהוצעו בבימ"ש זה ובביה"ד הרבני, הביא להארכת ההליכים. הנתבעת,
- סוף עמוד 6 ---**
- לטענתה, הסכימה להצעת ביה"ד עוד בשנת 2008 כי תקבל 70% מהדירה והתובע הוא שסירב להצעה.
41. לטענת הנתבעת היא אישה שבריאיותה לקויה, נתמכת כל ידי בנותיה, נעזרת בעמותות והתובע סירב לכל הצעה שנועדה לסייע לה כלכלית ולכן חששה שתיוותר ללא מזונות ככל שתתגרש היה חשש מוצדק. לטענת הנתבעת היא תמיד ציינה ונתנה הסכמתה להתגרש בכפוף להבטחת זכויותיה בגין כתובה ופיצוי גירושין.
42. לטענת הנתבעת ציינה להוראות ביה"ד וקיבלה את גטה עוד טרם התברר ערעורה בביה"ד הרבני הגדול. משכך אין בהתנהלותה, הפרת חובה חקוקה.
43. הנתבעת טוענת כי התביעה איננה מגלה עילה נזיקית של סרבנות גט על פי הפסיקה.
44. התובעת הביאה בסיכומיה את הגישות השונות אלה המחייבות החלטה פוזיטיבית של ביד"ר ואלה המנתקות את הזיקה. לטענת הנתבעת ברוב פסקי הדין מתקיימת זיקה הדוקה בין החלטות ביה"ד לבין העילה נזיקית. הפיצוי ייפסק רק החל מהמועד בו סירבה אישה לקבל גט. אין להקדים את מועד הסרבנות, ככל שקיים למועד הקרע כפי שמבקש התובע.
45. לטענת הנתבעת התובע לא הוכיח כי נגרם לו כל נזק. הוא ניהל את חייו כרצונו, קיים יחסים עם נשים אחרות, ואף ניהל מערכת זוגית.
46. הנתבעת טוענת כי גם בימ"ש זה בפסיקת המזונות קבע כי ללא פסק דין שחייב את הנתבעת להתגרש, לא ניתן לשלול את זכאותה למזונות.
47. הנתבעת טוענת כי נקטה הליכי הוצ"פ לאחר הנתבע לא שילם את המזונות בהם חוייב על ידי בית המשפט.
48. לענין הטענות בגין הליך הכינוס טוענת הנתבעת כי בימ"ש מצא צורך בהליך של כינוס והטענות לענין זה היו צריכות להטען במסגרת הליך הכינוס עצמו.
49. גם העיקול שהוטל על ידה הוטל כדין להבטחת תשלום כתובה ופיצויים.
50. לטענת הנתבעת גם הטענה של התובע כאילו נשללה זכותו לרכוש דירה דינה להידחות שכן ירש ב-2009 דירה וכסף, מהוריו. אם וככל שהתובע שכר דירה היה צריך להמציא חוזה שכירות והוא לא עשה זאת.

--- סוף עמוד 7 ---**דיון והכרעה****הדין החל:**

51. בפסיקות של הערכאות הדיוניות וערכאות הערעור הוכרה ואושרה סרבנות הגט כעילה לתביעה נזיקית, לרוב במסגרת העולות של רשלנות והפרת חובה חקוקה.
52. העיקרון אשר בו הכירה הפסיקה אומר כי מערכת נישואין מקימה חובת זהירות מושגית בין הצדדים, בני הזוג. פגיעה בעקרון עולות להקים חיוב בניזקין. הפסיקה הכירה הן בזכויות של נשים והן בזכויות של גברים להיפגע בגין נזקים שנגרמו להם כתוצאה מסרבנות בן/בת הזוג להתגרש.
53. הקף הפיצוי נקבע בהתאם לנסיבות וכתוצאה מהנזקים המוכחים.
54. שאלה מהותית הנוגעת גם למחלוקת שבתיק זה, היא האם יש הכרח בהחלטה של ביד"ר לחיוב גט כדי להקים עילה לתביעה בניזקין ומהו המועד ממנו נספרת סרבנות הגט. האם ממועד החיוב, ככל שקיים כזה או ממועד אחר על רצף האירועים וההחלטות. באלה נחלקו בפסיקה.
55. ההלכה כי אין סרבנות גט אלא אם כן ניתן פסק דין לחיוב בגט נקבעה בשורת פסקי דין בערכאות הדיוניות: כן בתמ"ש (קריות) 48362-07-12 מיום 28/02/2013 (פורסמה בנבו). תמ"ש 19480/05 (כפר סבא) פורסם בנבו) תמ"ש רשל"צ 30560/07 (פורסמה בנבו)
56. גישה שונה מצאה לה מקום לקבוע כי ניתן לפסוק פיצויים בגין עינון אף במועד שלפני חיוב בגט ואף ללא חיוב שכזה: תמ"ש (ירושלים) 6743/02 (פורסם בנבו) תמ"ש (ירושלים) 21162/07 (פורסם בנבו 02/01/2010) ותמ"ש 6743/02 (ירושלים) (פורסם בנבו 21/07/2008) תמ"ש 44-04-09 (פורסם בנבו 09/08/2011) תמ"ש (ת"א) 12526-02-13 (פורסם בנבו 10/05/2013) בערכאות הערעור בעמ"ש (חיפה) 23464-10-09 (פורסם בנבו 06/10/11).
57. בעמ"ש (ת"א) 46631-05-11 (מא 23/01/2014) פורסם בנבו) אומר כב' השופט שנלר: "הנה כי כן, לכאורה, אכן הגישה הרווחת כי עילת התביעה בתביעת נזיקין בגין סרבנות גט, אינה נעוצה בהוראת בית הדין הרבני, בדרגה זו או אחרת, אלא בעצם ההתנהלות של מי מבני הזוג, אשר – ככל שעסקינן בעולות הרשלנות – יש לראותה כהתנהלות בלתי סבירה, אשר צפוי שתגרום לנזק."

--- סוף עמוד 8 ---

- אולם, אם נבחן הן את הפסיקה שהובאה לעיל, והן את הספרות המשפטית, כפי שהובאה לעיל, נימצא למדים כי בהתאם לגישה הראשונה, תנאי לקביעה בדבר סרבנות גט, חיוב או כפייה על-ידי בית הדין. בהתאם לגישה השנייה, גם המלצה, דהיינו דרגה נמוכה יותר. דהיינו, קיימת זיקה לבית הדין הרבני ולהוראותיו, במסגרת שתי גישות אלו.
- לכאורה, בכל הקשור לגישה השלישית, היא אינה מתנה - על-פני הדברים - את העילה בקביעת בית הדין הרבני, אולם אם נבחן את הפסיקה העוסקת בגישה זו, ניווכח כי בכל אותם מקרים בהם נקבע על-ידי בית המשפט כי קיימת סרבנות גט, בסופו של יום, הורה בית הדין על חיוב בגט או הוראה דומה הגם שבדרגה נמוכה יותר, ומשכך, גם נקבע בפסקי הדין השונים כי אין מניעה להקדים את המועד בו"
58. גובה הפיצויים אשר נפסקו שונה מהותית מתיק לתיק ובהתאם לנסיבות המיוחדות של כל אחד מהתיקים. לגבי מסורב גט נקבע בפסיקה כי פגיעתו קטנה ממסורבת גט-אשה. (כב' השופט ויצמן בתמ"ש כפר סבא (19480/05) [פורסם בנבו] הנ")

מכלל אל הפרט

59. כעולה מפרשת הראיות, הגשת התביעה הנזיקית הייתה הגורם לקבלת הגט. הנתבעת הצהירה על כך במפורש בבית הדין הרבני. גם התנהלותה במהלך הדיונים לימדה כי ללא הגשת תביעה זו ספק אם היה התובע זוכה להשתחרר מקשר הנישואין.
60. מכאן שהתובע זכאי להשבת הוצאותיו הריאליות בגין הגשת התביעה.
61. השאלה שיש לתת עליה התשובה, ממותי יש לספור את המועד של סרבנות הגט.
62. בפתח ההכרעה יובהר כי במסגרתו של הליך זה לא יינתן פיצוי בגין הטענות שהועלו כנגד הנתבעת בנדון התנהלותה בהליכים האחרים שהתנהלו: ההליכים של כינוס הנכסים, התביעות הנוספות כולל התביעה הרכושית שנחתה על הסף, התביעה מול שטראוס, הליכי הוצ"פ על אף שהתובע נחקר ארוכות בנושאים אלה. בגין כל אחד מההליכים הטענות לענין התנהלותה של הנתבעת, היו צריכות להתברר במסגרתו של כל הליך.
63. בנדון אן ורק התנהלות הצדדים בהתייחס לסרבנות הגט הנטענת וההשלכות מהתנהלות זו.

64. הנתבע הודה בחקירתו כי במהלך התקופה מאז תחילת ההתדיינות הועלו הצעות פשרה הן על ידי בימ"ש זה והן על ידי הדיינים בבית הדין הרבני. לטענת התובע (בחקירתו עמ

20

--- סוף עמוד 9 ---

שורות 21-28), הנתבעת היא זו שסירבה להצעות חלוקה אשר היטיבו אתה (40: 60, 30: 70) אלא שטענה זו שהעלה התובע לא באה לידי ביטוי בכתובים. התובע אישר זאת בעדותו.

65. לידי ביטוי בכתובים באה הודאת התובע כי הוא זה שלא הסכים, בתחילת ההליכים, להצעתו של בימ"ש זה לאפשר לנתבעת ולבנות להישאר עוד 3 שנים בדירת המגורים ובכך לסיים את המחלוקת (עמ' 18 לפרוטוקול מיום 10/06/2015 שורות 6-2).

66. מכאן שהתובע לא הוכיח את טענתו כי הנתבעת היא זו שסירבה במהלך 7 שנות הנישואין לכל הצעת פשרה לרבות שאלה שהטיבו עמה באופן משמעותי.

67. התובע נחקר. כטענת הנתבעת לא הצליח להסביר ואף לא להוכיח את נוקיו המוחשיים הנתבעת. אסמכתאות לא צורפו לנוקים הנתבעת. הוא חזר על נושא הוצאות הכינוס שאינן קשורות למתן/אי מתן הגט, להרחקתו מהבית שאף היא איננה קשורה לקבלת הגט.

68. הנתבע לא המציא אסמכתאות להפסדים הכלכליים להם טען בגין הסירוב לגט.

69. הנתבעת לא הכחישה בחקירתה שלא רצתה להתגרש. לטענתה טענה בכך שהגישה תביעת מזונות שדרדרה את מערכת היחסים שביניהם לכיוון של גירושין. לגרסתה כפי שבאה לידי ביטוי בחקירתה (עמ' 31 לדין מיום 22/02/2016 גם התובע מעולם לא רצה להתגרש.

70. עולה מהתנהלות הנתבעת שאחזותה בנישואין נבעה בעקר מהחשש לאבד את טובת ההנאה הכלכלית שהעניקו לה מערכת הנישואין כמו המזונות אשר פסק לה בימ"ש זה עד לחיובה בג"פ וקורת הגג שבה חיה. משכך הגישה תביעה לפיצוי וכתובה רק אחרי שתם ההליך הרכושי. אף, שבה והגישה תביעה רכושית נוספת לאחר שניתן פסק דין בתביעתה הרכושית שהתנהלה מספר שנים. אף אין מחלוקת על כך שהנתבעת החליפה במהלך הזמן מספר עורכי דין עובדה שגרמה לדחיות ולהתמשכות ההליכים בבימ"ש ובבית הדין הרבני אלא שהשכתנעתי כי ההתנהלות האמורה של הנתבעת נבעה בעקר מחמת מצוקה וחשש כלכלי אמיתי להישאר ללא המשענת הכלכלית שהעניק לה התובע לאורך שנים וללא קורת הגג. החשש בא גם לידי ביטוי בהתנהלותה במהלך הדיונים, בבקשות הדחיה, בפרצי הבכי וההיסטריה והעדר האמון כלפי כולם שבא לידי ביטוי גם בהתנהלותה כלפי אלה שייצגו אותה במהלך השנים.

71. כאמור לא הוכח כי התמשכות ההליכים כולה נבעה רק בגלל התנהלות הנתבעת. במהלך התקופה וודאי בראשיתה גם התובע דחה הצעות לפשרה אשר הוצעו.

--- סוף עמוד 10 ---

72. יחד עם זאת לאחר שניתן פסה"ד אשר חייב את הנתבעת להתגרש, על ממצאיו, היא באופן ברור סירבה להתגרש ביום 30/05/2013. בישיבת בית הדין מיום 02/06/13 כתבה שהסכמתה לג"פ ניתנת תחת אילוץ כאמור תביעה זו הוגשה ביום 03/07/2013 וסידור הגט התבצע בסופו של יום ביום 10/09/2013.

73. אין להתעלם אף מקביעת בית הדין הרבני הגדול בהבהרה שנתן לפסק דינו: **שלא הוכח שהיא זאת שגרמה לפירוק של המשפחה ושלא היה מגיע לה כתובה או פיצוי. כי כשבאים לחייבה ממון היא המוחזקת ויש לדון אותה מספק, כמי שהרגישה שקיפחו אותה שלא כדין ומחמת כן התנהגה כפי שהתנהגה.**

74. כאמור הנתבעת הייתה סרבנית גט ולכן זכאי התובע לפיצויים.

75. בראי הפסיקה אשר הובאה לעיל, לנוכח האמור בפסק הדין לעניין מזונות הנתבעת ולאור מסכת הראיות (הנתבע לא הוכיח את נוקיו הנתבעתם לעניין הסרבנות) אינני רואה לחייב את הנתבעת בפיצויים ממועד הקרע או ממועד מוקדם לו אלא מהמועד בו חויבה בג"פ וסירבה לקבל הגט. הוברר מפיה כי העובדה שהסכימה לקבל את גטה קשורה במישרין בהגשת תביעה זו.

76. משכך זכאי התובע לקבל את הוצאותיו הממשיות בגין ההליך שכאן קרי החזר האגרה ששילם ושכ"ט עוה"ד שייצגה אותו בהליך זה. לא הוצגו ראיו לגובה שכ"ט ששילם התובע לבאת כוחו עבור תביעה זו משכך אני מחייבת את הנתבעת בסכום של 35,000 ₪ כולל מע"מ.

77. בגין סירובה של הנתבעת להתגרש אני מחייבת אותה בפיצוי כספי לתובע בסכום של 50,000 ₪.

78. על מנת להסיר ספק מיום בו חויבה בג"פ, פטור התובע ממזונות הנתבעת.

79. לסיכום: אני מחייבת את הנתבעת בתשלום פיצוי של 50,000 ₪ על פי [פקודת הניקון](#) בשל העוולות של הפרת חובה חקוקה ורשלנות. הסכום צמוד ונושא ריבית עד התשלום בפועל.

80. בנוסף אני מחייבת את הנתבעת בהחזר הוצאות התובע בגין הליך זה קרי החזר האגרה ששילם כשהיא צמודה ונושאת ריבית מיום התשלום ובנוסף בתשלום של 35,000 ₪ שכ"ט עורכת הדין. גם תשלום זה צמוד ונושא ריבית עד התשלום בפועל.

ניתן היום, כ"ז אב תשע"ו, 31 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.

--- סוף עמוד 11 ---

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

חני שירה 54678313/-

[נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה](#)

--- סוף עמוד 12 ---

תמש (ראשל"צ) 5614-07-13 פלוני נ' פלונית

www.nevo.co.il